

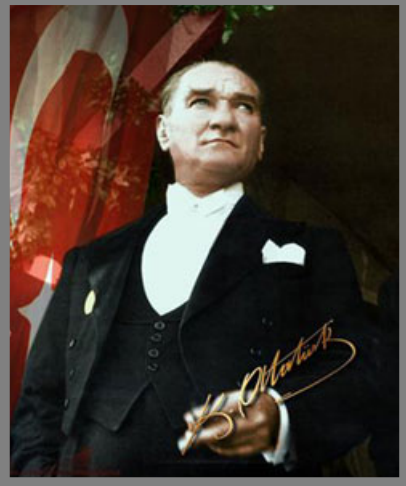
Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm (Atatürkçülük) (III)

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Salı, 21/05/2013 - 13:00

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(I\)](#) [2]

Referans İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(II\)](#) [3]

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Dünya toplumsal gelişim sürecinin analizinde, geçen bölümü; 1980 yılları sonuna doğru ilerici güçlerin lehine olan toplumsal güç dengesinin, SSCB ve Doğu Avrupa'daki reel sosyalist ülkelerin **bunalıma girmeleriyle** ve emperyalizmin de aynı dönemde **neoliberal** ekonomi politika ile ilericiliğe karşı **küresel saldırıya** geçmesiyle köklü bir değişime uğradığı noktasında kapatmıştık.

20. yüzyıla iki büyük devrim damgasını vurmuştur. **Birincisi**, Rusya'daki 1917 Ekim **Sosyalist Devrimidir**; **ikincisi**, Türkiye'deki 1923 **Ulusal Bağımsızlık Devrimidir**!

Ne var ki Türkiye'deki **Kemalist Milli Kurtuluş Devrimi**, ABD emperyalizminin kontrolündeki 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesiyle **çok ağır bir darbe yemiştir**. Atatürkçü devrime emperyalizmin indirdiği bu darbeden 11 yıl sonra da tarihin ilk sosyalist işçi devriminin vatani olan SSCB'de ve onun müttefikleri olan Varşova Paktı ülkelerindeki reel **sosyalist sistem** de **çökmüştür**. 20.yüzyılın son çeyreğinde cereyan eden bu iki **karşı devrim** nitelikli hareketle, ilerici güçlerin lehine, emperyalizmin aleyhine gelişen dünya güçler dengesi **tersine** dönmüştür.

Sözün özü,1990 yılları başında, **insanlık tarihinin ve dünya siyasetinin gidişatını belirleyen**; sosyalist ülkelerden, ulusal bağımsızlığına kavuşmuş ulus devletlerden ve kapitalist ülke işçi sınıfı hareketlerinden oluşan **ilerici toplumsal akımlar, emperyalizme yenildiler**. Tarih; bir kez daha insanlığa, hiçbir gelişimin dümdüz, pürüzsüz ve sorunsuz olamayacağını göstermiştir. 20. yy. sonuna doğru yaşanan toplumsal olaylar; her ilerleyen ve yükselen gelişim gibi, çok karmaşık olan toplumsal gelişimin de zaman zaman zikzaklar çizebileceğini, ilerleyen hareketlerin kısa bir süre için de olsa, geri dönüşler yapabileceğini, insanlığa bir kez daha yaşatmışlardır!

Bana göre, SSCB'de ve Doğu Avrupa ülkelerinde uygulanan sosyalizm; bu ülkelerde sosyalist **demokrasinin yeterince geliştirilememesi, yanlış "planlama teorisi"** nedeniyle **sosyalist ekonominin verimsiz kalması**, emperyalizmin dayattığı **soğuk savaşın ve silahlanma yarışının ağır baskısı** vs. gibi iç ve dış baskılar altında iflas etmekten kurtulamamıştır.

Emperyalizm, geniş tarihsel deneyimi ile bu durumu ve dolayısı ile kendisi için ortaya çıkan bu fırsatı çok erkenden teşhis etmiş; Doğu Avrupa ve SSCB'deki reel sosyalizmin çöküşünden daha 10 yıl öncesinden, **neoliberal** bir programla bu üçlü ilerici cepheye karşı saldırıya geçmiştir. 1991 yılında SSCB'nin ve diğer Varşova Paktı ülkelerdeki reel sosyalist düzenlerin çözülmesiyle de emperyalizm, ABD liderliğinde **üstünlüğü ele geçirmiştir**. **Dünya siyaseti** artık; bu büyük karşı devrimci

olaylardan sonra **tek taraflı** olarak ve ABD öncülüğünde, emperyalizm tarafından belirlenmeye başlamıştır. Dünya basınında genellikle bu dönem, “Tek kutuplu dünya” olarak anılır.

Dünyada güçler dengesinin, emperyalizmin **lehine**, ilerici insanlığın **aleyhine** çok ciddi bir biçimde değişmiş olduğu bu toplumsal ve siyasi koşulları altında; kapitalist ülkelerdeki **işçi sınıflarının kazanımları da** büyük ölçüde **ellerinden alınmış**; bir kısım bağımsız milli devletler ise **ülkemiz Türkiye gibi, yeniden emperyalizme bağımlı** ve hatta **yeni sömürge** durumuna düşmüşlerdir.

Emperyalizmin lehine değişen bu koşullara, Batı Avrupa’daki Sosyal Demokrat veya çakma Sosyalist Partileri de hemen **uyum sağlamışlar**; İngiliz İşçi Partisi, Alman Sosyal Demokrat Partisi, Fransız Sosyalist Partisi ve İtalyan Sosyalistleri parti programlarından “**Kamulaştırma**” ilkesini çıkarıp, yerine “**Özelleştirme**” ilkesini koymuşlardır.

Aslında ülkemiz Türkiye örneğinde de görüleceği gibi, **yeniden emperyalizme bağımlı haline gelme süreci**, birçok ulusal kurtuluş hareketinde, güçler dengesinin bu köklü değişiminden çok daha **önceleri** başlamıştır. Fakat reel sosyalizmin çöküşü ve küreselleşme süreci, **ulusal devletlerin emperyalizme ve küresel finans kapitale daha da bağımlı hale gelmelerinde** en önemli etkenlerdir.

Türkiye’de bu sürecin başlangıcı 1947 yılı kabul edilebilir. Sovyetler Birliği’nin; 1945 yılında Türkiye’ye, Türkiye’nin egemenlik haklarını açıkça çiğneyen ağır talepler yöneltmesi üzerine, 1947 yılında zamanın Türkiye hükümeti II. Dünya savaşı sonrası emperyalizmin liderliğini devir alan ABD ile zamanın ABD Başkanı Truman’ın bir doktrini çerçevesinde **işbirliği** antlaşması yapmış ve ABD’den Marshall planı dâhilinde **mali yardım dahi almıştır**.

1952 yılında Türkiye; NATO’ya üye olmadan önce, emperyalizm adına Kore’deki iç savaşta 718 adet şehit vererek **emperyalizme itaatkâr olacağını ve sadık kalacağını** kanıtlamıştır! NATO’ya üyelikle birlikte ülkemiz, Ulusal Kurtuluşumuzun kahraman ordusunu, emperyalizmin emrine sunmuştur. Ayrıca, Türkiye’nin NATO üyeliği ile birlikte oluşan ve “Derin Devlet” denen Süper NATO (Gladyo veya Kontrgerilla) ile birlikte Türkiye Cumhuriyeti içinde yasa dışı resmi cinayet ve provokasyon şebekesi de ABD emperyalizminin kontrolüne geçmiştir.

Ancak ülkemiz Türkiye; emperyalizme olan bağımlılıkta ve emperyalist-kapitalist sisteme uyum sağlamada en büyük adımı, 12 Eylül 1980 faşist askeri darbe ile atmıştır. 24 Ocak kararlarıyla ülkemizde büyük ölçüde yozlaştırılmış olan Kemalist ekonomi politika kalıntıları da terk edilerek, yerine adım adım kapitalist **neoliberal** yöntemler uygulanmıştır. Küresel mali sermayenin denetimindeki “Liberalizm”, aynı zamanda Türkiye’nin **kapitalistleşmesini** de hızlandırmıştır.

2002 yılında Kemal Derviş’in “Güçlü Ekonomi Programı” ve onu takip eden ve aşağı yukarı aynı programı uygulayan AKP iktidarı ile Türkiye; tamamen küreselleşme sürecine entegre edilerek, ekonomisindeki bütün **Kemalist** öğeler temizlenmiş; Türkiye adeta emperyalizmin yeni sömürgesi bir ülke haline getirilmiştir.

Ancak emperyalizmin üstünlüğü altındaki bu tek kutuplu dünyada, emperyalizmin karakteri olan insanlık düşmanı saldırganlığı ve dünya hegemonyası tutkuları, ona çok pahalıya mal olmuştur. Emperyalizm; Irak’ta ve Afganistan’da istediklerini elde edemediği gibi, bu iki az gelişmiş ve gelişmekte olan Müslüman ülkeyle yapmış olduğu haksız ve barbarca olan savaşlar kendisine, trilyonlarca dolar maddi zarara, küresel itibar ve güvenilirlik kaybına neden olmuşlardır.

Emperyalizmle ilerici güçler arasındaki dünya güçler dengesindeki dikkate değer **son** değişiklik ise; 2008 yılında emperyalist-kapitalist ülkelerin yaşadığı büyük ekonomik ve mali krizle birlikte BRIC ve Şangay İşbirliği üyeleri ülkelerin yüksek ekonomik performansıyla başlamıştır. Artık dünyamız; tek kutuplu bir dünya olmaktan çıkmış; **çok kutuplu bir dünya** olma yolunda ilerlemektedir.

Dünya güçler dengesinin bu son değişikliği ile artık dünyamızın siyasi kaderi ve gidişatı tek kutuplu olarak emperyalizm tarafından belirlenmiyor; yükselen Çin, Rusya, Brezilya, Hindistan vs. gibi antiemperyalist devletlerin dünya siyasetinde önemli rol oynadığı çok açıkça hissediliyor. Buna en güzel kanıt; emperyalizmin 2 yıldan fazla bütün çabalarına rağmen, komşumuz Suriye’de Büyük Ortadoğu Projesini gerçekleştirememiş olmasıdır.

Yani artık; emperyalizmin o küstah, o şımarık, o haksız ve o keyfi davranış tarzı olan “**dünyayı ben tek başıma yönetirim**” kibrine gerekçe olan **koşullar** tamamen değişmekte; dünyada, ilerici güçlerin yeniden toparlanmasının olanakları artmakta, dünya devrimci süreci yeniden ivme kazanarak hızlanmaktadır.

Özetlersek; çağımızda insanlığın gelişiminin ve ilerlemesinin önündeki en büyük engel, emperyalizmdir. Emperyalizm; gericiliğin, baskının, sahtekârlığın, ikiyezlülüğün, savaşın, terörün, ulus düşmanlığının, demokrasi karşıtlığının, eşkıyalığın ana merkezidir. Denebilir ki emperyalizm, dünyamızdaki toplumsal bütün kötülüklerin ve olumsuzlukların ana kaynağıdır.

Ancak emperyalizme karşı insanlığı ileri taşıyan üç ana toplumsal akım vardır:

Sosyalist ülkeler

Ulusal Kurtuluş Hareketleri

Kapitalist Ülke İşçi Sınıfı Hareketleri

Günümüz dünyasında insanlık, varlığını siyasi olarak ulus devletler biçiminde örgütlü olarak sürdürmektedir. Fakat yer küresindeki her bir ulus devlet; çok değişik toplumsal sisteme, farklı yapısal özelliklere sahiptir; dolayısı ile her ulusu, bilimsel olarak farklı kategorilerde değerlendirmek gerekmektedir. Günümüzde ülkeleri kabaca aşağıdaki gibi **beş gruba** ayırabiliriz:

Emperyalist devletler (ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Kanada, Japonya). Emperyalist devletler, G7’de küresel düzlemde örgütlüdürler.

Sosyalist devletler (Küba, Venezuela, Bolivya, Çin, Kore, Laos, Vietnam vs. gibi), Bütün bu sosyalist ülkeler, sosyalizme Milli Demokratik Devrim üzerinden ulaşmışlardır.

Kapitalist devletler (Hollanda, İspanya, Portekiz, Belçika, Danimarka, Finlandiya vs.)

Bağımsız Milli Demokratik devletler (Cezayir, Angola, Kongo, Madagaskar, Bangladeş, Yemen, Suriye, Guyana, İran, Hindistan, Brezilya vs. gibi).

Emperyalizme bağımlı veya yarı **veya yeni** sömürge konumundaki gelişmekte olan devletler (Türkiye gibi Körfez ‘deki birçok Arap Devletleri, Asya ve Afrika’daki birçok devletler vs.).

Ülkemiz Türkiye’yi dâhil ettiğimiz emperyalizme bağımlı veya yarı sömürge konumundaki gelişmekte olan devletler, çok değişik özellikler taşımaktadırlar. Bu ülkelerin emperyalizme olan bağımlılıkları farklı derecede olabileceği gibi; bu devletlerin bazıları, orta seviyede gelişmiş kapitalist üretim ilişkilerine sahip olabilir, bazıları feodal veya yarı feodal olabilir veya çoğunlukla kapitalizm ile karışık feodal ilişkileri de içeren melez topluluklardır. Bu ülkelerin ortak yönü, emperyalizme olan bağımlılıkları, karmaşık toplumsal yapıları ve gelişmekte olmalarıdır.

Kemalizm (Atatürkçülük), küresel bir ideoloji ve siyasal hareket olarak günümüzde, emperyalizme karşı oluşan üç ilerici toplumsal akımdan biri olan Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin tarihsel öncüsüdür. Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin yani Kemalizm’in ana karakteristiği antiemperyalist olmasıdır. Kemalizm, özellikle emperyalizme bağımlı, yarı veya yeni sömürge ülkelerin bağımsızlık ve özgürlük hareketidir. Çünkü Kemalizm, insanlık tarihinde emperyalizme karşı ilk ayaklanan, bağımsızlıkta ve özgürlükte ilk başarıya ulaşan, ülkesini emperyalizme rağmen geliştiren bir ulusal demokratik harekettir.

Günümüz dünyasının siyasi koşulları, artık emperyalizmin dünya hegemonya gayretlerinin **boşa olduğuna** işaret etmektedir. Dünyamız, son 4-5 senedir “Tek Kutuplu” değil “Çok Kutuplu” olmuştur. Emperyalizmin dünya hegemonyasındaki en son umudu, Büyük Ortadoğu Projesi’nin(BOP) başarısıdır. Ancak bu projede Suriye’de tıkanmış kalmıştır!

Gelecek bölümde **Bilimsel Sosyalist** ve **Kemalist** ideolojinin temel **ilkelerini, özelliklerini, kazanımlarını** ve **gelişim perspektiflerini** ele almaya çalışacağız.

Mehmet ÇAĞIRICI

mehmet.cagirici@politikadergisi.com [4]

Devam Eden İçerik: [Bilimsel Sosyalizm ve Kemalizm \(Atatürkçülük\) \(IV\)](#) [5]

Yorumlar

- [Bilim/Kuramsal](#) [6]

Kaynak URL (21/05/2024 - 15:16 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-iii>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>

[2] <http://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-i>

[3] <http://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-ii>

[4] <mailto:mehmet.cagirici@politikadergisi.com>

[5] <http://politikadergisi.com/makale/bilimsel-sosyalizm-ve-kemalizm-ataturkculuk-iv>

[6] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/bilimkuramsal>